

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt onsdag den 4. december 2019

Sag BS-29673/2019-HJR

Ase Lønmodtager som mandatar for A
(advokat Pernille Bachhausen)

mod

B A/S (tidligere ... ApS)
(advokat Henrik Høpner)

I tidligere instans er truffet afgørelse af Østre Landsrets 11. afdeling den 18. marts 2019.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Jan Schans Christensen, Jens Kruse Mikkelsen og Lars Apostoli.

Påstande

Kærende, Ase Lønmodtager som mandatar for A, har nedlagt påstand om, at kærende tilkendes sagsomkostninger med 20.000 kr.

Indkærede, B A/S, har nedlagt påstand om stadfæstelse af landsrettens beslutning om sagsomkostninger.

B A/S har subsidiært nedlagt påstand om ophævelse af omkostninger for både byret og landsret, og mere subsidiært, tilkendelse af sagsomkostninger til kærende i et mindre omfang end påstået fastsat efter Højesterets skøn.

Sagsfremstilling

A blev den 1. januar 2014 ansat af B A/S (tidligere ... ApS). Den af parterne indgåede ansættelseskontrakt indeholdte ikke oplysninger om, hvilket opsigelsesvarsel der skulle gælde efter 3 måneders ansættelse og indtil 3 års ansættelse.

Den 8. november 2016 havde A en dialog med direktøren for B A/S, C, der førte til, at A opsagde sin stilling.

Der var efterfølgende uenighed mellem A og C om omstændighederne omkring As opsigelse, og om hvorvidt A i sin stilling havde været omfattet af funktionærloven.

Ase Lønmodtager som mandatar for A stævnedes herefter B A/S og gjorde et krav på 54.775 kr. gældende. Kravet omhandlede manglende løn i en opsigelsesperiode svarende til løbende måned plus en måned, feriegodtgørelse og godtgørelse for mangelfuldt ansættelsesbevis.

B A/S gjorde i den forbindelse en selvstændig påstand om et krav på 4.422,14 kr. gældende mod A for manglende betaling af fire bildæk.

Retten på Frederiksberg afsagde dom herom den 22. maj 2018. I rettens begrundelse hedder det bl.a.:

”Vedrørende krav på løn og feriegodtgørelse

Efter det oplyste om As arbejdsopgaver finder retten, at han ikke har funktionærstatus.

Det er ubestridt, at A opsagde sin stilling den 8. november 2016, hvorefter han forlod værkstedet. Parterne har afgivet modstridende forklaringer om indholdet af den mundtlige opsigelse.

Der er enighed om, at A efterlod sine nøgler til værkstedet og sin arbejdstelefon, da han gik. Efter Ds vidneforklaring lægger retten til grund, at A efter diskussionen med C gik ned i den anden ende af værkstedet til D og sagde farvel og gav ham hånden, hvorefter han forlod stedet, hvilket støtter Cs forklaring om, at A af egen drift forlod arbejdspladsen.

På baggrund af det anførte finder retten det ubetænkeligt at lægge til grund, at A af egen drift afleverede nøgler og telefon og forlod arbejdspladsen uden at tilkendegive noget om, at han stillede sin arbejdskraft til rådighed frem til den 31. december 2016

Retten lægger efter Es vidneforklaring til grund, at A ringede til Ase første gang allerede den 8. november 2016.

Efter parternes forklaringer om hændelsen den 8. november 2016 sammenholdt med D og Es vidneforklaringer finder retten det godtgjort, at det først var efter at have talt med sin fagforening, at A stillede sin arbejdskraft til rådighed indtil udgangen af december 2016.

Retten finder herefter, at A ikke har et berettiget krav på løn og feriegodtgørelse efter den 8. november 2016.

Vedrørende ansættelsesbeviset

Det fremgår ikke af As ansættelsesbevis hvilket opsigelsesvarsel, der skulle gælde efter 3 måneders ansættelse og indtil 3 års ansættelse. Det er endvidere ubestridt, at ansættelseskontrakten ikke blev ændret, da A gik fra at være timelønnet til at få en fast månedsløn.

Ansættelseskontrakten opfyldte således ikke betingelserne i ansættelsesbevislovens § 2, stk. 2, nr. 7 og 8, idet den ikke stemte overens med de reelle lønforhold, og idet afsnittet om opsigelsesvarsler kunne give anledning til tvivl om As retsstilling i forbindelse med opsigelse.

Da der ikke er tvist om aflønning, og da bestemmelsen om opsigelsesvarsel ikke konkret har medført en tvist, har manglerne ved ansættelsesbeviset ikke haft konkret betydning for A, hvorfor godtgørelsen efter ansættelsesbevislovens § 6 fastsættes til 5.000 kr.

Betaling for varer

Det er ubestridt, at ... ApS har et krav på 3.038,14 kr. for køb af varer.

Efter partsforklaringerne lægges det til grund, at A købte 4 stk. ... Dæk 205/55 R1, og at han sammen med andre dæk opbevarede dem på værkstedet, uden at han tog dem med, da han forlod sin arbejdsplads. Risikoen for bortkomst af dækkene er således overgået til A, og da der ikke er ført bevis for, at deres bortkomst skyldes ... ApS's forsømmelse, har ... ApS et krav på 1.384 kr. for dækkene.

Det fremgår af fakturaen dateret den 30. november 2016 for blandt andet dækkene, at der skal ske betaling netto kontant med 2 % i rente pr. måned. Det er ikke godtgjort, at betalingsvilkårene reelt var nogle andre end dem, der fremgår af fakturaen. Retten lægger herefter til grund, at forfaldsdagen var fastsat på forhånd, hvorfor ... ApS har krav på rente fra den 1. januar 2017. Da det efter sagens oplysninger må lægges til grund, at A købte varerne til sit eget private forbrug, forrentes beløbet dog alene med den sædvanlige procesrente, jf. rentelovens § 7, jf. § 5.

Efter sagens udfald, hvorefter ... ApS i det væsentligste har fået medhold, skal A betale sagsomkostninger til ... ApS. Sagsomkostningerne fastsættes med udgangspunkt i

landsretspræsidenternes vejledende takster. Udgifterne til advokat fastsættes til 25.000 kr. under hensyntagen til sagens værdi, karakter og omfang. Herudover skal A afholde den af ... ApS afholdte udgift til retsafgift på 500 kr.”

Ankesagen blev i Østre Landsret den 18. marts 2019 afsluttet ved forlig i overensstemmelse med landsrettens tilkendegivelse om sagens udfald, således at B A/S skulle betale 19.800 kr. til A.

Parterne overlod det til landsretten af fastsætte sagens omkostninger, og landsretten bestemte herefter følgende:

”Landsretten besluttede efter sagens forløb og udfald at ophæve sagens omkostninger for landsretten. Det har sit forblivende med de af byretten fastsatte omkostninger”.

Anbringender

Ase Lønmodtager som mandatar for A har navnlig anført, at A i sagen har fået medhold i de anførte hovedanbringender, hvorefter han var berettiget til en godtgørelse efter ansættelsesbevisloven, ligesom han var berettiget til at modtage løn i en opsigelsesperiode, hvorfor han i relation til sagsomkostninger skal betragtes som den vindende part.

A har samlet set fået medhold i, at B A/S skal betale kr. 23.900,00 svarende til 43,6 % af den oprindelige påstand. Den beløbsmæssige difference mellem det idømte beløb og det beløb, der oprindeligt blev påstået tilkendt vedrører alene spørgsmålet om, hvor langt et opsigelsesvarsel og hvor stor en godtgørelse A var berettiget til.

Om differencen mellem det opsigelsesvarsel, som A oprindeligt havde nedlagt påstand om, og det opsigelsesvarsel, som han blev tilkendt efter hovedforhandling for Østre Landsret, bemærkes, at A for byretten blev tilkendt en godtgørelse for mangelfuldt ansættelsesbevis, idet ansættelsesbeviset ikke indeholdt oplysninger om, hvilket opsigelsesvarsel, der skulle gælde efter 3 måneders ansættelse og indtil 3 års ansættelse. Det fremgik således ikke af kontrakten, hvilket opsigelsesvarsel der var gældende på det tidspunkt, hvor A opsagde sin stilling.

Når A således først ved byretten og senere ved landsretten nedlagde påstand om betaling af et varsel på løbende måned plus 1 måned, men alene fik tilkendt et opsigelsesvarsel på løbende måned, var den højere påstand foranlediget af B A/S' manglende overholdelse af ansættelsesbevisloven. Differencen mellem den nedlagte påstand og det tilkendte opsigelsesvarsel skal derfor ikke komme A til skade for så vidt angår fastsættelsen af sagens omkostninger.

Den beløbsmæssige difference mellem den godtgørelse, der blev nedlagt påstand om, og den godtgørelse der blev tilkendt i byretten, har ikke påført B A/S merudgifter, og skal ikke tillægges betydning ved fastsættelsen af sagens omkostninger, jf. retsplejelovens § 313, stk. 2.

Kærende skal derfor tilkendes sagsomkostninger for både byret og landsret af det vundne beløb på kr. 23.900,00.

B A/S har navnlig anført, at selskabet fik medhold i sagens juridiske og centrale tvist om, at A ikke var omfattet af funktionærloven.

Ase Lønmodtager har selv disponeret sagen, og sagsomkostningerne er udmålt af byretten og besluttet af landsretten ud fra en samlet vurdering af disponeringen af sagen fra Ase Lønmodtager og sagernes resultat i henholdsvis byret og landsret.

Formålet med og området for retsplejelovens § 313, stk. 1, er, at domstolene i sager, hvor der er nedlagt påstand om flere krav, der støtter sig på forskellige grundlag, i dette tilfælde opsigelsesvarslet i et ansættelsesforhold og funktionærlovens påståede betydning for dette varsel, kan foretage en mere nuanceret vurdering af udmålingen af sagsomkostninger fra sag til sag, og således lade alle relevante hensyn indgå i forbindelse med fastsættelse af sagens omkostninger. En del af disse hensyn er, om en af parterne ved disponeringen af sagen har anlagt en fortolkning af gældende ret, som parten ikke får medhold i, men som har haft betydning for dels det indtalte kravs størrelse og bevisførelsens omfang.

Når dette som i nærværende sag er tilfældet, bør domstolene ved en medholdsprocent på under 50 % ophæve sagens omkostninger eller tilkende sagsøgte omkostninger, f.eks. hvis bevisførelsen pga. en disponering af sagen, som sagsøger ikke har fået medhold i, har medført en væsentligt forlænget hovedforhandling sammenholdt med, hvis den pågældende bevisførelse ikke havde været forelagt retten.

Nødvendighedssynspunktet har i sig selv ikke nogen afgørende indflydelse på spørgsmålet om udmåling af sagsomkostninger.

I den konkrete sag har A for landsretten fået medhold i et omfang svarende til ca. 42,21 % af den nedlagte påstands økonomiske ramme. Dette er efter praksis inden for det interval, hvor sagens omkostninger bliver ophævet, særligt når den del af det krav, der er indtalt, og i hvilket der ikke er givet medhold, har været genstand for særskilt bevisførelse, dokumentation og procedure.

Landsrettens beslutning er også i overensstemmelse med indholdet af retsplejelovens § 313, stk. 2, hvorfor landsrettens beslutning skal stadfæstes af Højesteret.

Hvis Højesteret finder, at landsrettens beslutning om sagsomkostninger skal ændres, bør det henset til omfanget af medhold ikke medføre sagsomkostninger inden for rammerne af kærendes påstand på mere end et interval på mellem 5.000-8.000 kr.

Højesterets begrundelse og resultat

Twisten i hovedsagen angik, om der var grundlag for et krav, og hvad kravet i givet fald skulle fastsættes til.

Efter det for landsretten indgåede forlig sammenholdt med parternes påstande for byretten og landsretten må A og B A/S anses for at have fået stort set lige meget medhold.

Højesteret finder på den baggrund, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for byret og landsret til den anden part.

Ved afgørelsen har Højesteret foretaget en samlet bedømmelse af sagens omstændigheder, herunder resultatet af forliget i forhold til påstandene for byretten og landsretten.

Højesteret tager herefter B A/S' subsidiære påstand til følge.

THI BESTEMMES:

Landsrettens omkostningsafgørelse ændres, således at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for byret og landsret til den anden part.

Ingen part skal betale kæremålsomkostninger for Højesteret til den anden part.